

ת"ד 8628/10/17 - מדינת ישראל נגד אביגיל יצחקוב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

19 יוני 2019

ת"ד 8628-10-17 מדינת ישראל נ' יצחקוב

בפני כב' השופט, סגן הנשיא עופר נהרי
בעניין: מאשימה

מדינת ישראל

נגד

אביגיל יצחקוב

נאשמת

ע"י ב"כ עו"ד נעם קונפינו

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי בעת שנהגה רכב פרטי בדרך שלמה בת"א מכיוון מערב למזרח, נהגה היא עפ"י הטענה בקלות ראש, לא נתנה תשומת לב לדרך, פנתה עם רכבה שמאלה לרח' ויטל מבלי להבחין מבעוד מועד (עד לאחר הפגיעה) ברוכב אופנוע אשר נע עם אופנוע בדרך שלמה מכיוון מזרח למערב מול כיוון הנסיעה של הנאשמת על נתיב תחבורה ציבורית, לא נתנה זכות קדימה לאופנוע הנ"ל שבא מולה, חסמה דרכו וגרמה לו לבלום חירום, לאבד שליטה ולהחליק על הכביש.

נטען בכתב האישום בהמשך לכך כי כתוצאה מהתאונה הנ"ל נחבל רוכב האופנוע חבלה של ממש בכך שנגרמו לו בין השאר שבר בעמוד השדרה והוא עבר ניתוח ואשפוז בבית חולים.

בפרק הוראות החיקוק אשר בכתב האישום הואשמה הנאשמת בעבירות של התנהגות הגורמת נזק, גרימת חבלה של ממש ונהיגה בקלות ראש.

הנאשמת, באמצעות בא כוחה, כפרה באחריותה לתאונה ופרטה כי לשיטתה (ציטוט): "האחריות לתאונה הינה לפתחו של הנהג המעורב שנסע בנת"צ בשעת חשיכה, אי אפשר היה לראות אותו. מעבר לזה לא היתה פגיעה בין האופנוע לבין רכבה של הנאשמת שלמעשה סיימה לבצע את הפניה והמעורב החליק. מודים בתוצאות". (סוף ציטוט).

לאור הכפירה התקיים הליך הוכחות.

מטעם התביעה העידו:

השוטר מר יצחק אדרי (ע.ת.1) אשר במסגרת עדותו הוגש דו"ח פעולה שערך (סומן ת/1).

בוחן התנועה המשטרתי מר יריב ליכטנשטיין (ע.ת.2) אשר במסגרת עדותו הוגשו: מזכר (ת/2), סקיצה (ת/3), תרשים (ת/4), דו"ח בוחן (ת/5), לוח תצלומים (ת/6), הודעת נאשמת (ת/7), דו"ח פעולה (ת/8).

עמוד 1

האזרחית הגב' שי ברמן (ע.ת.3) אשר בעת האירוע נהגה במכונית אחרי מכוניתה של הנאשמת.

השוטר מר מצלאוי שגיא (ע.ת.4) אשר במסגרת עדותו הוגש דו"ח פעולה שערך (ת.9).

האזרח מר שי ניב שהינו רוכב האופנוע המעורב (ע.ת.5) אשר במסגרת עדותו ובהסכמה הוגשו התעודות הרפואיות אשר על שמו (סומנו ת.10).

מטעם ההגנה העידה: הנאשמת הגב' אביגיל יצחקוב (ע.ה.1).

לבקשת ההגנה הוגשו (במהלך פרשת התביעה) הראיות הבאות: נוהל משטרתי בקשר לטיפול המשטרה באירוע של תאונת דרכים עם נפגעים (סומן נ/1) וכן עותק של הסקיצה (שסומנה זה מכבר ת/3) ובה סימון של הבוחן המשטרתי שנעשה במהלך עדותו בבית המשפט ולשאלת הסניגור, וזאת לענין מיקום רוכב האופנוע על הכביש (סומן נ/2).

סיכומי הצדדים הוגשו בכתב.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת למיכלול שהובא בפני הינה כי הוכח שהאחריות לתאונה ולתוצאותיה הינה של הנאשמת .

אסביר תחילה בקצרה כי לא מצאתי בהשגותיה של ההגנה בתיק זה כדי לשנות מן העובדה הפשוטה שעל הנאשמת היתה חובת מתן זכות קדימה ביחס לרוכב האופנוע טרם סתה שמאלה וחסמה עם מכוניתה את נתיב נסיעתו; כי חובה זו הופרה על ידיה וזאת על אף ששדה הראיה מבחינתה לעברו של רוכב האופנוע היה פתוח ללא כל הפרעה 80 מטרים קדימה ; כי לא הודגם - גם לא ברמה של קיום ספק סביר - כי רוכב האופנוע הגיע ממקום אחר כלשהו פרט לנתיב נסיעתו בכביש זה מול הנאשמת; כי הנאשמת כשלה מלהבחין ברוכב האופנוע אף בשום שלב (ומודגש שוב: בשום שלב) וזאת למרות שדה הראיה הפתוח ולמרות שנע במהירות של 40 קמ"ש ולא נסתר כי גם נע עם אורות, והכל במצב דברים שבו הנאשמת עצמה מתארת ראות טובה ושהיה עדיין ביום קיץ זה אור ואף תאורה תקינה וגם מתארת היא אגב כי לא היה כל רכב לפניה וכי הדרך היתה פתוחה, וכי לדבריה שלה עצמה גם יכול להיות שהיא לא התרכזת בתנועה שבאה מולה אלא התרכזת בחיפוש התמרור בכניסה לרחוב.

בהינתן העדויות (לרבות זו של הנאשמת) ובהינתן גם זמן תגובה וזמן הדרוש לעצירה, מוצא אני גם לדחות את טענת ההגנה על כי כביכול התאונה אירעה בתוך רח' ויטל (להבדיל מרח' שלמה) וכן לדחות, בכל הכבוד, את גירסת ההגנה בישיבת ההקראה על כי כביכול לא היה מגע בין האופנוע לרכב הנאשמת - מגע אשר אגב את התרחשויותו גם הנאשמת עצמה תיארה בעדותה.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

אין מחלוקת שהנאשמת ביצעה עם מכוניתה סטיה מנתיב הנסיעה ובסטייתה זו נכנסה היא אגב כך עם מכוניתה במלואה לנתיב הנסיעה הנגדי (המיועד לתנועה ממולה) וזאת בביצוע פניה שמאלה מדרך שלמה לרח' ויטל.

כידוע, הדין הוא שנהג המבקש לפנות שמאלה נדרש לתת את הדעת לנעשה בנתיב הנגדי מולו ולתת זכות קדימה לרכב הנע ומתקרב מולו בנתיב הנגדי.

רוכב האופנוע המעורב היה בגדר רכב שנע והתקרב מול הנאשמת בנתיב הנגדי בדרך שלמה, וזאת מצאתי כי לא נסתר.

רק בבית המשפט - ומבלי שההגנה בוחרת להפנות ולו שאלה אחת בחקירה הנגדית לרוכב האופנוע בעניין זה - בחרה ההגנה להעלות השערות לפיהן רוכב האופנוע ירד כביכול ממדרכה ולא נסע על הכביש או השערות (בסיכומיה של ההגנה) לפיהן רוכב האופנוע נע כביכול במהירות של 100 קמ"ש (ולא 40 קמ"ש כפי שהעיד ולא נסתר).

ובכן, בכל הכבוד, הרי אין מחלוקת שהנאשמת עצמה לא ראתה את רוכב האופנוע בשום שלב.

הכיצד אם כך יכולה הנאשמת לגרוס - ללא כל ביסוס ובשלב כה מאוחר של ההליך ואף כאשר הסניגור אף לא מפנה לרוכב האופנוע כל שאלה בעניין זה בבית המשפט - על כי כביכול רוכב האופנוע לא נע על הכביש ובמרכז הנתיב כגירסתו.

צר לי, אך בכל הכבוד, אין די בהשערות בלתי מבוססות, ובוודאי כבושות.

לא נסתרה בכל דרך גירסת רוכב האופנוע כי הוא נע בכביש מול הנאשמת ולא ירד מכל מדרכה.

גם לא מצאתי כי נסתרה גירסתו בדבר נסיעתו במהירות של כ-40 קמ"ש.

זאת ועוד:

כפי שציין, ובצדק, הבוחן המשטרתי בעדותו (ראה עמ' 10 שורה 9 לפרוטוקול). רכב הנע במהירות של 40 קמ"ש מתקדם כדי כ-11 מ' בכל שניה.

אם עמדו לפיכך 80 מטרים כשדה ראייה קדימה פתוח לרשות הנאשמת כנהגת (וגם זה לא נסתר) אזי פירושו שגם עמד לרשותה פרק זמן ארוך ביותר של כ-7 או 8 שניות להבחין - ולו בשלב כלשהו - ברוכב האופנוע המתקרב מולה בנתיב הנגדי ולהימנע מלבצע את הפניה שמאלה ולהימנע מלהפתיעו ומלחסום את דרכו.

העובדה שרוכב האופנוע נע בנת"צ איננה מעלה או מורידה בניתוח האירוע התאונתי.

לא חוקיות בהקשר זה נבחנת כאן אלא מידת צפיות.

חוקיות השימוש בנת"צ לחוד (כנורמה שנועדה לשמר דרך לתחבורה ציבורית) וניתוח של ת.ד. (אי הבחנה טוטאלית במה שניתן בנקל להבחין בו - באופנוע המתקרב ממול - וחסימת דרך אגב פניה שמאלה) לחוד.

רוכב האופנוע הסביר אגב בהקשר זה של נסיעה בנת"צ כי סבר כשרכב דו גלגלי ובשים לב לנעשה בעיר ת"א בעת עבודות הרכבת הקלה בעיר, אף קיימת מדיניות של היתר בעניין זה.

עמוד 3

יתכן שטעה בכך, אולם זהו איננו עיקר העניין.

עיקר העניין הוא האם היה דרור לנאשמת כנהגת להתעלם כליל מהנעשה ממש מול עיניה ולא לראות את רוכב האופנוע בשום שלב ולחסום דרכו, אפילו נע הוא בנת"צ.

ואף אקצין רק לשם חידוד הדברים וחידוד האבחנה: הסנקציה למי אשר נע בנת"צ היא אולי קנס אך אין הסנקציה כלפיו כוללת רשות להתנגש בו.

ובהקשר של צפיות - אין הרי גם הכרח שרכב ציבורי - או אם תרצה לומר רכב בטחון (ויש רכבי בטחון דו גלגליים) - יהיה דווקא רק אוטובוס או מונית.

ועוד בהקשר צפיות - הרי גם אין טענה מצד ההגנה כי נסיעת דו גלגלי בנת"צ היא דבר נדיר ובלתי ניתן לצפייה ברחובות העיר.

כך או כך, צריך הרי נהג מן היישוב שעניו בראשו להבחין במה שעליו להבחין וצריך למנוע תאונה אשר בנקל יש בידו וחובה בידו למנעה.

במקרה זה מניעת התאונה היתה קלה - לו רק היתה הנאשמת מסתכלת קדימה - ולו בשלב כלשהו במהלך כ- 8 שניות תמימות - וזאת טרם ביצוע הפניה עם מכוניתה שמאלה.

והיכן היתה תשומת ליבה של הנאשמת כנהגת?

מגירסתה במשטרה עולה כי היא עצמה מכירה בכך ש (ציטוט): "יכול להיות" שבמקום להיות מרוכזת בנעשה בכביש היתה היא מרוכזת בחיפוש תמרור בכניסה לרח' ויטל וכי לדבריה (ציטוט): "יכול להיות שנתתי מבט חטוף". (ראה דבריה של הנאשמת בת/7 עמ' 2).

ובכן, ובכל הכבוד, אפילו מתוך גירסתה של הנאשמת עצמה מתגבש הכשל בדרך נהיגתה.

העובדה שהנאשמת לא ראתה את האופנוע בשום שלב אומרת דרשני באשר למידת תשומת ליבה כנהגת בכביש עת היא בוחרת לחרוג מנתיבה ולהיכנס לנתיב הנגדי.

עיון בהודעת הנאשמת (ת/7) מלמד כי לגירסתה שלה היה עדיין אור יום, הראות היתה טובה, מזג האוויר היה נאה ו- "מלפני לא נסע רכב. הדרך היתה פתוחה" (ראה ת/7).

ובכן, הכיצד לא הבחינה היא בתנאים אלה באופנוע ואף בשום שלב?

השערה כבושה נוספת שנשמעה בכל הכבוד מפי ההגנה בבית המשפט היא כי יתכן שרוכב האופנוע נע ללא אור.

על כך אין לי אלא לומר שלא זו בלבד שרוכב האופנוע העיד - וגם זאת לא מצאתי כי נסתר - את הדבר הבא - בחקירה נגדית: "ש. נסעת עם אורות? ת. בוודאי. גם יש תמונה שהאופנוע על הרצפה עם הפנסים דולקים". (עמ' 30 רישא לפרוטוקול) אלא שבנוסף לכך הרי הנאשמת עצמה גם העידה, אף בבית המשפט כדלקמן: "ש. איך היתה הראות? ת. זה היה לקראת שבע בערב, עוד היה אור, הראות היתה בסדר גמור, לקראת שקיעה" (עדותה בעמ' 31 שורות 17 - 19 לפרוטוקול).

ובמילים אחרות: לא זו בלבד שלא נסתר כי באופנוע היו אורות אלא שגם ממילא היתה ראות טובה ועדיין מידה של אור יום. אין לפיכך הסבר מניח את הדעת הכיצד בשום שלב ולאורך זמן לא הבחינה הנאשמת באופנוע הנע בנתיב מולה ומתקרב לכיוונה.

הנהגת שנסעה במכונית בעקבות הנאשמת ומאחורי רכב הנאשמת (הכוונה לע.ת. 3) לא ראתה גם היא את רוכב האופנוע ואולם יש לזכור - כפי שציינה התביעה - כי רכב הנאשמת היה לפני חזיתה, לפניה לדבריה.

וכפי אגב שציינה ההגנה עצמה בסיכומיה, עדה זו גם לא ידעה להגיד אם רכב הנאשמת ביצע את הפניה בנסיעה רצופה או לאחר עצירה (היבט שבו נמצאה אגב, בכל הכבוד, סתירה בגירסת הנאשמת).

ההגנה בסיכומיה ביקשה להיתלות בכך שרוכב האופנוע העיד כי בעבר עישן מריחואנה.

אלא לא זו בלבד שרוכב האופנוע ציין כי לא עישן סמוך לתאונה אלא שגם אם עישן אין כל ראיה כי בעת נהיגתו היתה לכך השפעה.

ושוב - גם כאן ובכל הכבוד, בהשערות גרידא או ברמזים בחלל האויר אין די.

לא רק שאין תחילת ראיה על השפעה, אלא שעוצמת הראיות בקשר עם התנהלות הנאשמת כנהגת והפרת חובותיה ככביש כנהגת מכתיבה שהאחריות היא לפתחה ולא לפתחו של רוכב האופנוע.

טענה בדבר עצם קיום שכרות של נהג המעורב בתאונה, ובוודאי טענה בדבר קיום השפעה עת עסקין בניתוח אירוע תאונתי, דורשת מן הטוען אותה ולו למידה ראשונית של ראייה שהרי אך מעבר לכך גם אפילו שיכור יכול ויימצא שאיננו אחראי בכל דרך לאירוע תאונתי נתון אלא דווקא הנהג הפיכח יימצא אולי אחראי לאירוע תאונתי נתון.

כאמור, אין די בהשערות, אין די ברמזים נטולי תחילת ראייה.

רוכב האופנוע ציין כי כשתי שניות עמדו לרשותו לפעול מרגע שהחלה הנאשמת את פנייתה וחסומת דרכו. רוכב האופנוע גם ציין כי נקט בפעולות כדי לנסות להחלץ בשלום מן המצב שכפתה עליו הנאשמת כנהגת.

לא מצאתי - ובוודאי בכל חוות דעת נגדית מטעם ההגנה - כי הפעולות שבהן נקט רוכב האופנוע לנוכח המצוקה שנכפתה עליו היו כביכול בלתי סבירות או חורגות ממה שרוכב אופנוע סביר ומן היישוב היה נוקט בהן ובעיתוי המצוקה בו נקט בהן.

היבט נוסף בהגנת הנאשמת בתיק זה בא לידי ביטוי בטענה משתמעת כי התאונה אירעה עת רכב הנאשמת כבר היה בתוך רח' ויטל וכי היא כבר סיימה את הפניה.

ובכן, בהקשר זה קיימת בכל הכבוד התעלמות של ההגנה - ועל כך עמדה בצדק התביעה - מהיבט של זמן תגובה וזמן עצירה.

אסביר: הימצאות רכב הנאשמת בתחילת רח' ויטל הינה כבר לאחר שנעצרה הנאשמת, והרי אליבא דגירסת הנאשמת היא לא ראתה את האופנוע אלא רק לאחר הפגיעה.

המשמעות היא שרק לאחר הפגיעה נולדה אצל הנאשמת המודעות בצורך להביא את רכבה לכדי עצירה והרי בינתיים רכבה מתקדם ודרוש הרי (לכל נהג) זמן תגובה ודרוש הרי לכל כלי רכב זמן עצירה.

ובמילים אחרות בצדק העיר הבוחן המשטרתי (ראה עמ' 12 שורות 20 - 23 לפרוטוקול) ובצדק גם ציינה נציגת התביעה בטיעוניה, כי רכב הנאשמת היה במצב האטה ולא עצירה טרם נעצר לבסוף ברח' ויטל.

אך זאת ועוד בהקשר זה: אין הרי טענה שרוכב האופנוע פנה ימינה לרח' ויטל ושם התנגש ברכב הנאשמת. רוכב האופנוע גם לא נחקר נגדית על כי כביכול פנה לרח' ויטל.

ובמילים אחרות: האירוע היה בדרך שלמה ולא בתוך רח' ויטל וממילא חסימת דרכו של רוכב האופנוע נעשתה בדרך שלמה, ולכשנעשתה החסימה היה על רוכב האופנוע להגיב וכך עשה ואין זה מעלה או מוריד אם אפילו רק האופנוע פגע במכונית אגב ההחלטה שנכפתה על רוכב האופנוע בנסיון להציל נפשו ואפילו היית אומר שלא היה מגע כלל.

לענין המגע בין שני כלי הרכב - הרי הוכח לבסוף - בניגוד לדבר כפירת ההגנה בדיון ההקראה - כי היה בהחלט מגע וגם נזקים גם באופנוע וגם ברכב הנאשמת. וראה בהקשר זה אף את דברי הנאשמת עצמה אודות מיקום המכה ברכבה.

ההגנה הקדישה רבות בסיכומיה לטענות בדבר מחדלי חקירה .

בהקשר זה אומר כי אף ככל שהיו מחדלי חקירה אין הם מגיעים כדי חילוץ של הנאשמת מן האחריות לתאונה. לא כל מחדל חקירה מביא אוטומטית לכלל זיכוי.

במקרה זה העובדות הפשוטות - ובכלל ואף מפי הנאשמת עצמה - מלמדות בעוצמה גבוהה ולא מסויגת על אשמתה.

מדובר בנהגת אשר בשדה ראיה של 80 מטרים איננה רואה רכב הנע מולה בשום שלב ומבצעת פניה מפתיעה שמאלה לתוך נתיבו אגב הפרת חובת זכות קדימה (חסימת דרכו) ולמעשה אגב נהיגה בעיוורון מוחלט ומתמשך מצידה כנהגת לנעשה ממש מול עיניה.

בראות טובה, בכביש פתוח מולה, ואגב כך שהיא עצמה מודה באי שימת לב ראוייה (ציינה כאמור שיכול להיות שהיתה מרוכזת בחיפוש תמרור ורק נתנה מבט חטוף לכביש) אין נהגת זו מבחינה ברכב הנע מולה בשום שלב כאמור ולאורך פרק זמן ארוך, ואיננה נוקטת גם כל פעולה להימנע מחסימת דרכו ולהימנע מגרימת תאונה.

וכפי שהסניגור המלומד בחר הוא עצמו להדגיש בעמ' 10 לסיכומי ההגנה: הנאשמת היתה עקבית באמירתה על כי "

הבחינה באופנוע לראשונה רק כשנכנס בה".

לסיכום : אירוע תאונתי בשל התעלמות מוחלטת ומתמשכת של הנאשמת כנהגת מהנעשה מול עיניה וביצוע פניה שמאלה אגב הפרת זכות קדימה ואגב חסימת דרכו של רוכב אופנוע שנע במהירות חוקית וגם סבירה ואשר נאלץ בשל התנהלות הנאשמת לפעול ללא הועיל בנסיבות כדי למנוע תאונה שנכפתה עליו ע"י הנאשמת.

אני מוצא בנסיבות אלה ולאור אשר נותח לעיל לקבוע כי הוכחו יסודותיהן של העבירות שיוחסו לנאשמת ומרשיע אותה לפיכך בעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

ניתנה היום 19.6.19 במעמד הצדדים.